

ΒΗMagazino

**ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ
ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΓΕΓΟΝΟΣ ΣΤΟΝ ΝΑΟ
ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ**

MARIANNA
BARANOΓΙΑΝΝΗ
ΜΑΙΡΗ
ΚΑΤΡΑΝΤΖΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΥΨΗΛΑΝΤΗ Σ. 14
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΠΑΤΑΚΙΑ, ΤΟΥΤΙΚΙΑΝ, ΜΠΑΛΤΟΓΙΑΝΝΗ, ΤΡΙΓΤΟΥ Σ. 18, 24, 26, 34
ΚΟΣΜΟΣ ΤΟ «ΒΑΘΥ ΛΑΡΥΓΓΙ» ΤΗΣ NSA ΕΝΤ. ΣΝΟΟΥΝΤΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ Σ. 22

MARIANNA
ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ
MAIRH
ΚΑΤΡΑΝΤΖΟΥ

Με το βλέμμα στον Ναό του Ποσειδώνα

Η πρέσβειρα καλής θελήσεως της UNESCO και πρόεδρος του Συλλόγου Φίλων Παιδιών με καρκίνο «ΕΛΠΙΔΑ» και η παγκοσμίου φήμης ελληνίδα σχεδιάστρια φωτογραφίζονται και μιλούν αποκλειστικά στο BHMAgazino για το διεθνές φιλανθρωπικό γεγονός που θα στρέψει όλα τα βλέμματα στην Ελλάδα.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΦΕΤΣΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΩΣΤΑΣ ΑΥΓΟΥΛΗΣ

Στην περιοχή όπου σήμερα βρίσκονται τα ερείπια του Ναού του Ποσειδώνα, υπήρχε κατά τους αρχαίους χρόνους βωμός αφιερωμένος στον ολύμπιο θεό των υδάτων, των λιμνών, των ποταμών, των πηγών και της θάλασσας. Ο ναός ήταν περιτριγυρισμένος από δύο μεγάλους, πανέμορφους Κούρους. Ο πρώτος ναός άρχισε να κατασκευάζεται στις αρχές του 5ου αιώνα π.Χ., αλλά καταστράφηκε προτού ολοκληρωθεί (από τους Πέρσες το 480 π.Χ.). Ο δεύτερος ναός, αυτός που υπάρχει τώρα, ξεκίνησε να χτίζεται το 449/8 π.Χ. με διαταγή του Περικλή. Ντόπιο μάρμαρο (Αγριλέζας) χρησιμοποιήθηκε για την οικοδόμησή του. Ο εκπληκτικός αυτός ναός με τις επίπεδες μετόπες, το δωρικό πρόπυλο και τις τρεις θύρες στο εσωτερικό του, πέρασε από πολλές περιπέτειες και καταστροφές (ιδιαίτερα κατά τη ρωμαϊκή περίοδο). Ο Ναός του Ποσειδώνα στο Σούνιο αποτελεί σήμερα έναν από τους πλέον αξιόλογους αρχαιολογικούς χώρους σε παγκόσμιο επίπεδο. Ο ναός, ο οποίος φιλοξενεί καθημερινά εκατοντάδες ανθρώπους από ολόκληρο τον πλανήτη, ετοιμάζεται να υποδεχθεί σε περίπου δύο εβδομάδες ένα διεθνές φιλανθρωπικό γεγονός. Ένα γεγονός που θα στρέψει τους φακούς της παγκόσμιας δημοσιότητας με τον πιο θετικό τρόπο στην Ελλάδα. «Το κίνητρο, η δύναμη και η πηγή της έμπνευσής μας είναι πάντα τα παιδιά της “ΕΛΠΙΔΑΣ”. Αποτελεί χρέος για εμένα να μη σταματήσω

να αγωνίζομαι στο πλευρό τους. Ο Ναός του Ποσειδώνα είναι ένα από τα ομορφότερα και πιο ιστορικά μνημεία της Ελλάδας. Αισθάνομαι πραγματικά συγκινημένη που με την πρωτοβουλία μας αυτή, να πραγματοποιήσουμε δηλαδή μια μεγάλη φιλανθρωπική εκδήλωση εκεί, θα υμνηθούν μέσα από έναν τέτοιο χώρο-σύμβολο ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός και η σύγχρονη ελληνική δημιουργία» επισημαίνει στο BHMAgazino η Μαριάννα Β. Βαρδινογιάννη. Η πρέσβειρα καλής θελήσεως της UNESCO και πρόεδρος του Συλλόγου Φίλων Παιδιών με καρκίνο «ΕΛΠΙΔΑ» εμπνεύστηκε και υλοποιεί με τον πλέον εντυπωσιακό τρόπο ένα γεγονός το οποίο έχει ήδη προκαλέσει το ενδιαφέρον των media στο εξωτερικό αλλά και διεθνών προσωπικοτήτων του πνεύματος, της τέχνης, της πολιτικής και της μόδας. Η κυρία Βαρδινογιάννη πρότεινε στην παγκοσμίου φήμης ελληνίδα σχεδιάστρια Μαίρη Κατράντζου να πραγματοποιήσει στον Ναό του Ποσειδώνα ένα fashion show (για την άνοιξη και το καλοκαίρι του 2020, το πρώτο της σχεδιάστριας επί ελληνικού εδάφους), τα έσοδα του οποίου θα διατεθούν στην «ΕΛΠΙΔΑ». Ο Σύλλογος άλλωστε γιορτάζει εφέτος 30 χρόνια δυναμικής παρουσίας και τεράστιας προσφοράς στα καρκινοπαθή παιδιά. Οι κυρίες Μαριάννα Βαρδινογιάννη και Μαίρη Κατράντζου με αφορμή το συγκεκριμένο γεγονός με εθνική σημασία, εφόσον αφορά μια τέτοιου υψηλού βεληνεκούς προβολή της πατρίδας μας στο εξωτερικό, παραχώρησαν αποκλειστική συνέντευξη στο BHMAgazino.

“
**Αποτέλεσε δέσμευσή μας
από την αρχή να τηρηθούν
οι διαδικασίες εκείνες
που θα διασφαλίσουν πρώτα
και πάνω από όλα
την προστασία και τον
σεβασμό απέναντι στο
εμβληματικό αυτό μνημείο**

ΜΑΡΙΑΝΝΑ Β. ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΑΚΗ

«Το ξέσπασμα της επανάστασης μας βρήκε στη Μολδαβία. Αφησα εκεί ό,τι είχα και έτρεξα στον Υψηλάντη. Μετά την ήττα μας στη Μολδαβία, πήγαμε στην Αυστρία. Οι Αυστριακοί μάς πήραν ό,τι είχαμε, όπλα και άλογα, μόνο τη ζωή μάς άφησαν. Το έσκασα και πήγα στην Οδησό. Μετά περάσαμε στη Βεσσαραβία, δεν μπορούσαμε να επιστρέψουμε στην πατρίδα. Στην πατρίδα έχω μητέρα, αδελφούς και αδελφές, μία από αυτές είναι παντρεμένη στην Κέρκυρα. Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να τους ξαναδώ ή αν τους δολοφόνησαν οι Τούρκοι. Εγώ έσωσα τον εαυτό μου. Θα δώσω το αίμα μου για την πατρίδα. Ο Θεός να ευλογεί τους Ελβετούς και τους Γερμανούς που μας φροντίζουν σαν αδελφία. Ικετεύω τον Υψιστο να τους δίνει υγεία. Θα επιστρέψουμε στην πατρίδα και εκλιπαρούμε τον Θεό να μας συμπαρασταθεί». Πρόκειται για μια σπάνια αφήγηση του Βασίλειου (αγνώστου επωνύμου) του Ιωάννη από το Σούλι, ενός εκ των αγωνιστών του Αλέξανδρου Υψηλάντη. Βρισκόμαστε στον δύσκολο χειμώνα του 1822/1823. Η επανάσταση στον Μοριά έχει ξεσπάσει για τα καλά. Το έναυσμα όμως δεν δίνεται από εκεί. Γιατί η πρώτη πράξη των Ελλήνων που άναψε τη φωτιά της Επανάστασης ξεκίνησε από τα εδάφη της Μολδοβλαχίας. Εκεί ο επικεφαλής της Φιλικής Εταιρείας, ο πρίγκιπας Αλέξανδρος Υψηλάντης, με το «Μάχου υπέρ πίστεως και πατρίδος» κάλεσε για την απελευθέρωση του έθνους. Αγωνίστηκε γενναία. Η επανάσταση όμως στις παραδουνάβιες ηγεμονίες πνίγηκε στο αίμα και η θυσία του σώματος του Ιερού Λόχου, το οποίο συγκροτήθηκε από έλληνες φοιτητές, συγκίνησε ολόκληρη την Ευρώπη. Στις 7 Ιουνίου 1821 ο στρατός του καταστράφηκε στη μάχη του Δραγατσανίου και ο ίδιος υποχώρησε προς τα αυστριακά σύνορα. Φυλακίστηκε από τους Αυστριακούς και απελευθερώθηκε τελικά τον Νοέμβριο του 1827. Η κλονισμένη υγεία του δεν του επέτρεψε να βοηθήσει το επαναστατημένο έθνος, όπως ποθούσε. Πέθανε στη Βιέννη

Μια πρωτότυπη έρευνα βασισμένη σε ανέκδοτο αρχειακό υλικό αναζητεί τα ίχνη των αγωνιστών του Αλέξανδρου Υψηλάντη και φέρνει στο φως τις άγνωστες ιστορίες τους μετά την Επανάσταση του 1821 στη Μολδοβλαχία.

Πορτρέτα ελλήνων προσφύγων εκ του Ιερού Λόχου του Αλέξανδρου Υψηλάντη ζωγραφισμένα με μολύβι στη Ζυρίχη από τον Ελβετό Johann Conrad Fäsi. Ο Joseph Brodtmann έκανε τις λιθογραφίες.

δύο μήνες αργότερα. Και κάπως έτσι, με το τέλος του Αλέξανδρου Υψηλάντη, κλείνει αυτό το ένδοξο κεφάλαιο της ελληνικής ιστορίας. Το ερώτημα όμως παραμένει: Τι απέγιναν οι γενναίοι αγωνιστές του;

Οι επιζήσαντες και το «θαύμα» της Ζυρίχης

Το νήμα της περιπετειώδους πορείας τους ξετυλίγεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα μέσα από τις σελίδες του βιβλίου «Η Επιστροφή: Αγωνιστές του Α. Υψηλάντη στον δρόμο για την Ελλάδα 1822/1823» του Γεωργίου Γκέκου, ομότιμου καθηγητή της Οπιοηλεκτρονικής του Ομοσπονδιακού Πολυτεχνείου της Ζυρίχης, το οποίο μόλις κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Καπόν. Πρόκειται για μια πρωτότυπη έρευνα, βασισμένη σε ανέκδοτο αρχειακό υλικό, για την ιστορία των αγωνιστών του Αλέξανδρου Υψηλάντη μετά την Επανάσταση του 1821 στη Μολδοβλαχία, οι οποίοι κατέφυγαν αρχικά στην Οδησό και έπειτα από μια δραματική πορεία στην Κεντρική Ευρώπη, ύστερα από τεράστιες κακουχίες και ενώ τα παιχνίδια των Μεγάλων Δυνάμεων μαίνονταν στην πλάτη τους, διασχίζοντας πάνω από 3.000 χιλιόμετρα, οι ελάχιστοι τελικά που κατάφεραν να επιζήσουν, χάρη στη βοήθεια φιλελλήνων της Γερμανίας και κυρίως της Ελβετίας, επιβίβαστηκαν το φθινόπωρο του 1823 σε καράβια στη Μασσαλία και πήραν τον δρόμο της πολυπόθητης επιστροφής στην πατρίδα. Όταν συναντώ τον Γεώργιο Γκέκο, ο ίδιος σπεύδει να δηλώσει φυσιοδίφης και όχι ιστορικός. «Πρόκειται για μια άγνωστη πτυχή της Ιστορίας. Είχα διαβάσει και εγώ όπως όλοι την ιστορία της εξέγερσης στη Μολδοβλαχία και πάντα είχα ένα ερωτηματικό σε σχέση με το τι απέγιναν οι απλοί στρατιώτες. Ξέρουμε ότι έφυγαν κυνηγημένοι. Ήταν σε εχθρικό έδαφος και κάπου έπρεπε να καταφύγουν. Αρχίζω λοιπόν κάπως να σκαλίζω το θέμα. Όταν έγραφα για το βιβλίο “Έλληνες στη Ζυρίχη” (Εκδόσεις Παρισιάνου ΑΕ, 2014), ανακαλύπτω ότι το 1823 υπήρχαν Έλληνες στην Ελβετία, και μάλιστα γνωρίζαμε τα ονόματά τους και τις περιοχές από όπου κατέγονταν. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν κομμάτι της ιστορίας του Υψηλάντη. Ξεκί-

Η διάβαση του Προύθου
από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη.
Πίνακας του Πέτερ φον Ες.

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Την τελευταία φορά που είχαμε μιλήσει ήταν το 2016, όταν η διεθνής επιτροπή του 66ου Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου Βερολίνου την είχε ξεχωρίσει ως «Shooting Star», δηλαδή ως ανερχόμενο ταλέντο, χάρη στην «εξαιρετική συγκέντρωσή της, στον αέρα μυστηρίου που αποπνέει και στην επιθυμία της να εκφράσει συναισθήματα που αγγίζουν τα όρια με έναν εκπληκτικό τρόπο». Η Δάφνη Πατακιά με τα μεγάλα, καθαρά μάτια που αντικρίζουν τον κόσμο σαν να τον βλέπουν κάθε φορά για πρώτη φορά είχε μόλις μετακομίσει στο Παρίσι όπου ευελπιστούσε να συνεργαστεί και με ξένους σκηνοθέτες εκτός από τους Έλληνες (Κωνσταντίνος Γιάνναρης, Γιώργος Ζώης, Νίκος Πάστρας), οι οποίοι την έχριζαν πρωταγωνίστρια στις ταινίες τους. Είχε εξάλλου το αβαντάζ πως ήταν δίγλωσση, δεδομένου ότι είχε γεννηθεί και είχε μεγαλώσει στο Βέλγιο από γονείς που εργάζονταν στην Κομισιόν, οπότε μιλούσε άπταιστα τη γαλλική. Είχε δε και αυτό το φυσικό χάρισμα να επιβάλλεται στην οθόνη παρά το μικρό ανάστημά της το οποίο ξεδιπλωνόταν και στη σκηνή του θεάτρου, αν κρίνει κανείς και από τις συνεργασίες της με τους Μιχαήλ Μαρμαρινό, Νίκο Καραθάνο ή με τον Ακύλλα Καραζήση, ο οποίος υπήρξε και δάσκαλός της στο Εθνικό Θέατρο. Στο Παρίσι δεν της πήρε πολύ καιρό όχι μόνο να

ανοίξει τα φτερά της αλλά και να πετάξει για τα καλά. Ο φοβερός και τρομερός Πολ Βερχόφεν, σκηνοθέτης του cult «Βασικού ενστίκτου» και της βραβευμένης «Elle» με πρωταγωνίστρια την Ιζαμπέλ Ινέρ, τη διάλεξε για την επόμενη ταινία του με τίτλο «Benedetta». Λογικά θα τη δούμε για πρώτη φορά την προσεχή άνοιξη, στο επερχόμενο Φεστιβάλ των Καννών. «Το ελπίζω! Ανυπομονώ. Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Θέλω να δω την ταινία!» θα πει η 27χρονη Δάφνη με έναν αγνό, κοριτσιίστικο ενθουσιασμό, ο οποίος παρεισφρεί διαρκώς στην κουβέντα μας. Μιλήσαμε όσο βρισκόταν στα γυρίσματα μιας σειράς για το γαλλικό Canal+ με τίτλο «ΟVNI(s)» στην οποία πρωταγωνιστεί ο Μελβίλ Πουμπό, ηθοποιός του Φρανσουά Οζόν και του Ξαβιέ Ντολάν, με τον οποίο συμμετέχουν, υποτίθεται, σε μια επιστημονική ομάδα για να ερευνήσουν υποθέσεις UFO στη Γαλλία των 70s. Υπήρχε όμως πιο σημαντική αφορμή για την επαφή μας. Πρόσφατα συνεργάστηκε με τον οσκαρικό Γιώργο Λάνθιμο στη μικρού μήκους ταινία του «Nimic» (σε σενάριο του ίδιου και του Ευθύμη Φιλίππου) με συμπρωταγωνιστή της τον Ματ Ντίλον. Τον απόλυτο heartthrob Ματ Ντίλον.

Πώς προέκυψε η συνεργασία με τον Γιώργο Λάνθιμο;
«Τον γνώρισα στο Παρίσι σε μια προβολή της “Ευνοούμενης”, αλλά δεν μιλήσαμε περισσότερο από ένα λεπτό. Μετά έλαβα ένα

ΔΑΦΝΗ ΠΑΤΑΚΙΑ «ΙΣΩΣ ΕΙΜΑΙ ΛΙΓΟ ΤΕΛΕΙΟΜΑΝΗΣ»

Η συμμετοχή της στις ταινίες του Γιώργου Λάνθιμου και του Πολ Βερχόφεν αποδεικνύουν πως η 27χρονη ηθοποιός πλησιάζει μεθοδικά προς την κορυφή του métier της.

Είχα διαβάσει μια συνέντευξη – νομίζω ότι ήταν του Κουν – όπου έλεγε ότι το θέατρο ήθελε απόλυτη αφοσίωση. Τώρα δίνω αυτή την αφοσίωση στον κινηματογράφο

e-mail για να περάσω από κάσπινγκ. Εγιναν όλα πολύ γρήγορα».

Στο «Nimic» ο Ματ Ντίλον ξυπνάει και στη διάρκεια της ημέρας διαπιστώνει ότι τον ακολουθεί μια γυναίκα – εσύ – η οποία τον μιμείται. Τι σκέφτηκες όταν πρωτοδιάβασες το σενάριο;
«Από την αρχή, όταν διαβάζεις το σενάριο, ο κόσμος του Γιώργου και του Ευθύμη είναι ήδη παρών, είναι διακριτός από το χαρτί – τέτοια είναι η ακρίβεια στο γράψιμό τους. Εκ των υστέρων διαπίστωσα ότι είναι σαν να εκτυλίσσονται τρεις υποθέσεις – απ' όσο έχω καταλάβει με τη μικρή εμπειρία μου. Αυτή που φα-

νιάζεσαι όταν διαβάζεις το σενάριο, αυτή που φαντασιώνεσαι όταν κάνεις τα γυρίσματα και το τελικό αποτέλεσμα, το οποίο κάποιες φορές δεν έχει καμία σχέση με τις προηγούμενες δύο βερσιόν».

Πώς αισθάνθηκες που συνεργάστηκες με τον Ματ Ντίλον; Βέβαια, είσαι πολύ νέα για να νιώθεις δέος στο άκουσμα του ονόματός του...
«Οχι! Τον θυμάμαι ως Ράσι Τζέιμς στον «Αταίριαστο» του Κόπολα! Είχα δει την ταινία όταν ήμουν 15-16 χρόνων σε DVD και ήμουν ερωτευμένη μαζί του. Είναι πολύ γλυκός και ανοιχτός στη συνεργασία. Στα γυρίσματα βρισκόταν σε μια δι-

αρκή εσωστρεφή αναζήτηση για τον ρόλο του».

Η συνεργασία με τον Λάνθιμο πώς ήταν; Έχει τη φήμη ότι είναι ιδιαίτερα «κρυπτικός» ως προς τα κίνητρά του για την ανάπτυξη των χαρακτήρων, κάτι που ενδεχομένως να ακούγεται και αποπροσανατολιστικό για μια ηθοποιό.

«Ήταν τέλεια εμπειρία, πολύ ενδιαφέρουσα από όλες τις απόψεις. Είναι αλήθεια ότι ο Γιώργος δεν λέει πολλά και κρατάει τα πράγματα ανοιχτά, αλλά αυτό μού άρεσε πολύ. Μπορεί να φαίνεται τρομακτικό, αλλά αφήνεσαι τελείως στα χέρια του και τελικά σου δίνει και ο ίδιος μεγάλη

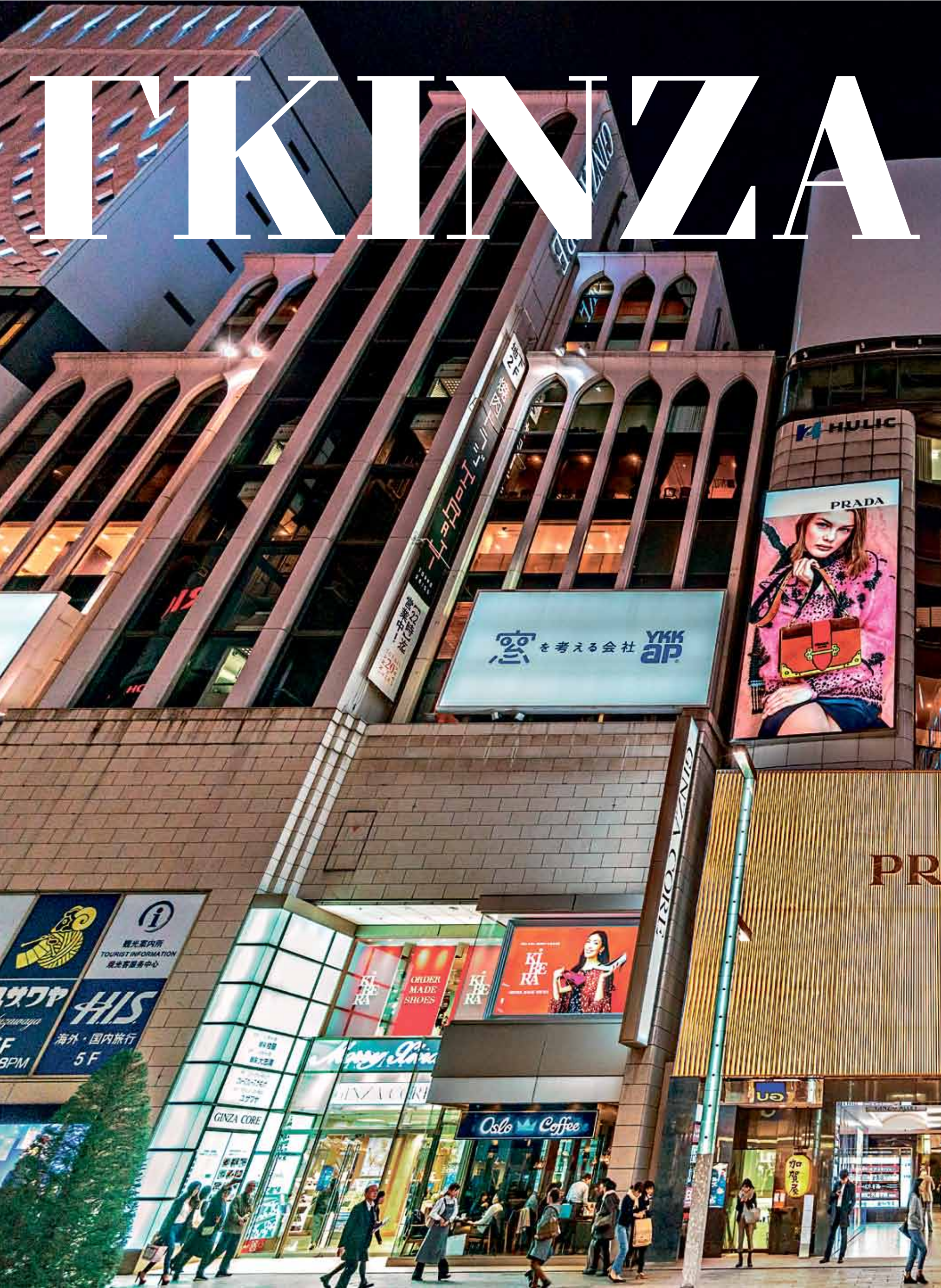
ελευθερία να δοκιμάσεις αυτά που θέλεις και έτσι σε εντάσσει στη δημιουργική διαδικασία. Ερχεται και σε καθοδηγεί, σαν μια χορογραφία που φτιάχνει μαζί σου. Οι συνθήκες στο γύρισμα ήταν φανταστικές, γιατί είναι τόσο ήρεμος και χαμογελαστός και ξέρει τι ζητάει και πώς να σε κατευθύνει προς αυτό».

Και οι εντυπώσεις από τον Πολ Βερχόφεν;
«Επίσης δεν συζητάει πολύ για την ψυχολογία του ρόλου, αλλά έκανα περισσότερη προσωπική δουλειά γιατί η ταινία είναι μεγάλου μήκους και τα γυρίσματα διήρκεσαν μήνες (σ.σ.: στην Τοσκάνη και σε μοναστήρια στη Νότια Γαλ-

λία), οπότε υπήρχε καιρός για να εμβαθύνω περισσότερο στον ρόλο μου. Οπως και με τον Γιώργο Λάνθιμο, υπήρχε ηρεμία στο σετ. Ο Βερχόφεν είναι πάντα χαμογελαστός και ακούει πολύ τους συνεργάτες του. Ξεκινήσαμε τα γυρίσματα με ανάποδη χρονολογική σειρά, από το τέλος προς την αρχή, και αυτό ήταν μια δύσκολη άσκηση για εμένα. Ο Βερχόφεν ξέρει πολύ καλά τι θέλει και σπίνει storyboards για κάθε σκηνή. Γνωρίζει ακριβώς από ποια οπτική γωνία θέλει να πάρει τη λήψη του για κάθε φράση του σεναρίου, οπότε ορισμένες φορές γυρίζαμε αποκομμένες προτάσεις και όχι σκηνές ολόκληρες.

Στιγμιότυπο από τη μικρού μήκους ταινία «Nimic» του Γιώργου Λάνθιμου, όπου η Πατακιά συμπρωταγωνιστεί με τον Ματ Ντίλον.

«Προσκύνημα»
στον «ναό»
της υψηλής
τεχνολογίας
και της υπερκα-
τανάλωσης στην
καρδιά του Τόκιο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Δεδομένου ότι οι μαθητές στην Ιαπωνία φορούν στολή, οι μαθητές της Γκίνζα, της κεντρικής εμπορικής συνοικίας του Τόκιο, δεν θα μπορούσαν να μην ξεχωρίζουν από το πλήθος. Ετσι, πιθανώς, σκέφτηκε ο διευθυντής δημοτικού σχολείου που λειτουργεί εκεί και πριν από μερικούς μήνες ανακοίνωσε ότι οι στολές που θα φορούν οι δικοί του μαθητές θα έχουν τη βαρύτιμη υπογραφή του οίκου Armani. Υπερβολές; Σίγουρα όχι για εκείνους που μπορούν να διατηρούν σπίτι στην Γκίνζα ή στα περίξ αυτής, να στέλνουν τα παιδιά τους στα σχολεία της και να κάνουν τις αγορές τους στα πανάκριβα καταστήματά της. Σε ανθρώπους δηλαδή με μεγάλη οικονομική επιφάνεια, μαθημένους σε έναν άλλον τρόπο ζωής, οι οποίοι μπορούν να αγοράζουν και να αλλάζουν καθημερινά τα Armani, τα Gucci, ακόμη και τα Hermès, χωρίς να υπολογίζουν τα έξοδα και χωρίς να περιμένουν τις περιόδους των εκπτώσεων. Ζουν εξάλλου σε μία από τις ακριβότερες περιοχές στον κόσμο.

Πάμε Γκίνζα λοιπόν, για να δούμε τι σημαίνει πολυτέλεια και εμπορική δύναμη α λα ιαπωνικά. Για να επισκεφθούμε τους μεγαλύτερους οίκους μόδας του κόσμου που διατηρούν εδώ, το ένα δίπλα στο άλλο, τα (εκατοντάδων τετραγωνικών) καταστήματά τους και για να χαζέψουμε τις εντυπωσιακές βιτρίνες τους. Για να χαλαρώσουμε στα υψηλής αισθητικής café της – όπου ο με επιστημονικές διαδικασίες αποσταγμένος espresso μπορεί και να τιμολογείται ως υγρός χρυσός – και στα εστιατόρια όπου οι μεγάλοι σεφ απογειώνουν την ιαπωνική κουζίνα παρουσιάζοντας πιάτα που παραπέμπουν σε έργα τέχνης. Για να χαθούμε και εμείς στο πλήθος που καθημερινά βολτάρει στην κεντρική Chiodori και φωτογραφίζει τους ουρανοξύστες και τις γυναίκες που περνούν με μικρά κοφτά βήματα φορώντας το παραδοσιακό κιμονό (κυκλοφορούν πολλές τέτοιες και στο κέντρο του Τόκιο) αλλά και φορτωμένες τσάντες με επώνυμα ρούχα και ηλεκτρονικές συσκευές.

Τα μουσικά του βάλτου

Κι όμως, το υπέρλαμπρο αυτό κέντρο του Τόκιο (ένα από τα πολλά αυτής της τεράστιας πόλης) κάποτε ήταν βάλτος. Ενας βάλτος που μετά τον 16ο αιώνα αρ-

